

66 A. E. BJÖRKSTÉN – J. V. SNELLMAN 20.I 1861
HUB, JVS handskriftssamling

På det hjertligaste får jag tacka för brevet, och isynnerhet för det bevis på interesse hvarmed Professor Snellman omfattar min lilla visa, hvilket jag finner af de påpekade bristerne, som jag dock så vidt i min förmåga står, bjudit till att rätta.

Men blif ej ledsen om äfven jag har mina små invändningar, det beror ju ändå på Herr Professorn» att göra och handla efter eget godtycke. Verserne till Tegner och Franzen har jag ändrat; men knappast tror jag de vunnit derpå; likaledes de par orden i Wallins vers. Men som det endast är mina egna tankar jag uttalar, så ber jag så vackert, att Nikanders verser sedan få följa; ty honom har jag älskat och förstått altifrån min första ungdom, och satt honom så högt i trots af sjelfva Runebergs motsägelser. Låt dem få stå, man kan ju ej säga annat, än att den der stackars lilla e * * * har litet besynnerliga tycken. Låt äfven bäste Prof. Snellman Oehlenschläger få vara der. Han är ju ändå bland de störste i Norden och hvarken Danmark förr eller nu, ej heller någonsin Norge, har kunnat uppvisa en storhet som han, och det är ju blott Nordens störste jag velat nämna.

Likvisst underkastar jag mig ändå villigt och gärna dens beslut, som vet det bäst, och skall alltid ihågkomma Prof. Kellgrens ord till mig engång: »Om Snellman gillar något, kan man ock vara fullkomligt trygg, endel äro för goda, för veka; andra åter kunna vara bestuckna etc.» och det har äfven jag fått erfara. Om »Fjalarn» och »Fänriken» tycker jag mig ej alls böra nämna nu; Det blefve kanske för mycket; ty jag är varmt hänförd af dem. Dessutom lästes för några år sedan i H«elsing»fors tidning en sång af mig till »Fjalarns skald» deri hela min själ och mitt hjerta låg. Måne det ej är klokast och rättast att nu lemna allt vidare ordande om dem? För Herr Professorn» vänliga löfte att införa denna sång i Litteratur bladet är jag så tacksam, isynnerhet som det är sista gången jag ber derom. Icke gärna vill man ju sjunga för vinden och vågen ensamt; men hädanefter blir det väl ändå blott de som få höra någon ton af mig, den må sen utgå af fröjd eller sorg, eller något af båda. Jag såg en skymt af Professorn» i julis i H«elsing»fors, på supéen hos Baron Langenskiölds; jag var så frestad att komma in; men troligt är, att Professorn icke hade känt igen mig. Ett par skämtsamma uttryck i Herr Professorn»s bref öfvertygar mig derom. Vid R«une»bergs silfverbröllopp – ja! det är, många år sedan dess! Ännu engång: Haf varm tack! Huru och på hvad sätt Prof. Snellman än må förfoga om min stackars visa, så är jag nöjd, och vore jag det icke, så vore jag ej heller Professorn»s ödmjuka och förlåt om jag tillägger tillgifna

Emilie B:n.

Savijärvi d. 20 Januarii 1861,

Förlåt för all del att jag ej utskrifvit alla verserne; men jag har varit litet sjuk, och är så trött.